

ROSE

Karen

De dood
in haar ogen

De Fontein

Proloog

Minneapolis, zaterdag 13 februari, 21.10 uur

Ze was verlegen. Nerveus. Muizig. Half in de veertig en slonzig, ook al had ze met haar lelijke bruine pakje duidelijk haar best gedaan om er voor deze gelegenheid netjes uit te zien. Ze had die moeite niet hoeven doen.

Martha Brisbane was precies zoals hij had verwacht. Hij zat haar nu al bijna een uur van de andere kant van de drukke koffiebar te observeren. Elke keer dat de deur openging, ging ze rechtop zitten en als er een man binnenstapte, begonnen haar ogen te stralen. Maar elke keer ging de man ergens anders zitten en negeerde hij haar. En elke keer sprankelden haar ogen een beetje minder. Maar ze wachtte nog steeds en hield haar ogen op de deur gericht. Na een uur had de verwachting in haar ogen plaatsgemaakt voor wanhoop. Hij vroeg zich af hoelang haar flinterdunne eigenwaarde haar nog zou laten wachten. Hopen.

Hij had ontdekt dat het doorprikken van hun zeepbel bijdroeg aan zijn genoegen.

Ten slotte keek ze met een zucht op haar horloge en begon haar tasje en jas bij elkaar te rapen. Eén uur, zes minuten en tweeënveertig seconden. Niet slecht. Helemaal niet slecht.

De man achter de toog wierp haar door zijn hoornen bril een meelevende blik toe. 'Het sneeuwt. Misschien is hij opgehouden.'

Martha schudde haar hoofd en er sprak verslagenheid uit het gebaar. 'Dat moet het wel zijn.'

De barista glimlachte even gemeend. 'Rij voorzichtig.'

'Doe ik.'

Dat was zijn teken om het toneel te verlaten, af door de zijdeur. Hij ging op tijd door de zijingang naar buiten om Martha Brisbane

ineengedoken tegen de wind naar haar oude Ford Escort te zien wandelen. Ze liep met kleine pasjes vanwege haar schoenen met hoge hakken die ongetwijfeld pijn deden aan haar dikke voeten. Ze slaagde erin haar auto te bereiken voor de waterlanders kwamen, maar toen die eenmaal begonnen te stromen, hield Martha ook niet meer op met huilen, niet toen ze wegreed van haar parkeerplaats en niet toen ze op de snelweg kwam. Het mocht een wonder heten dat ze niet van de weg raakte en zichzelf een dodelijk ongeluk bezorgde.

Rij voorzichtig, Martha. Ik wil dat je heelhuids thuiskomt.

Tegen de tijd dat ze voor haar flat parkeerde waren haar tranen opgehouden en zat ze te sniffen, haar gezicht rood en opgezet en haar lippen gebarsten door de wind. Ze strompelde de trap van de straat naar de deur van haar appartementengebouw op terwijl ze worstelde met de zware tassen vol kattenvoer en kattenbakkorrels die ze had gekocht voor ze naar de koffiebar was gegaan.

Er was een beveiligingscamera in de hal van het gebouw, maar die was stuk. Dat had hij dagen geleden al vastgesteld. Hij rende de trap op en deed de deur voor haar open.

‘U hebt uw handen vol. Kan ik u helpen?’

Ze schudde haar hoofd, maar zag kans een glimlach tevoorschijn te toveren. ‘Nee, het gaat wel. Maar bedankt.’

Hij glimlachte terug. ‘Het genoeg is geheel aan mijn kant.’ En dat zou spoedig helemaal het geval zijn.

Ze sleepte zich vermoeid de drie trappen op naar haar flat, wandelend op haar hoge hakken met de zware tassen aan haar arm. Ze lette niet op. Ze wist niet dat hij achter haar stond en wachtte tot ze de sleutel in het slot zou steken.

Ze zette de tassen neer, zocht naar haar sleutels. *In hemelsnaam, mens. Ik heb niet de hele avond de tijd. Schiet op.* Eindelijk had ze de deur van het slot, pakte haar tassen en duwde met haar schouder de deur open.

Nu. Hij sprong naar voren, sloeg zijn hand voor haar mond en draaide haar in één vloeiende beweging om, het appartement binnen. Ze verzette zich, zwaaide met haar zware tassen terwijl hij de deur dichtdeed, er met zijn rug tegenaan leunde en haar naar zich toe trok. Een pistool tegen haar slaap maakte als bij toverslag een einde aan haar worsteling.

‘Hou je rustig, Martha,’ zei hij zachtjes, ‘en misschien laat ik je leven.’ Alsof dat zou gebeuren. *Echt niet*. ‘Zet je tassen op de grond.’

De tassen vielen op de vloer.

‘Dat is beter,’ zei hij zacht. Ze stond te trillen van angst, precies zoals hij graag had.

Haar woorden, gedempt door zijn hand, klonken als een doods-bang ‘Alstublieft, alstublieft.’ Dat zeiden zijn slachtoffers altijd. Hij was gesteld op beleefde slachtoffers.

Hij keek met een minachtende blik om zich heen. Haar flat was een weerzinwekkende rotzooi, overal lagen stapels boeken en tijdschriften. Het blad van haar bureau ging schuil onder kopjes met aangekoekte koffie, memoblaadjes en kranten die ze rond haar ultramoderne computer had uitgestald.

Haar kleren waren helemaal jaren negentig, maar haar computer was splinternieuw. Dat was logisch. Alleen maar het beste voor haar uitstapjes naar het land waar dromen uitkwamen.

Hij duwde het pistool steviger tegen haar slaap en voelde dat ze verstijfde. ‘Ik haal nu mijn hand weg. Als je gilt, maak ik je af.’

Soms gilden ze. Hij maakte ze altijd af.

Hij liet zijn hand van haar mond naar haar keel glijden. ‘Doe me geen pijn,’ jammerde ze. ‘Alsjeblieft. Ik geef je alles wat ik heb. Neem wat je wilt.’

‘O, dat doe ik ook,’ zei hij kalm. ‘Desiree.’

Ze verstijfde. ‘Hoe weet je dat?’

‘Ik weet alles van je, Martha. Wat je in werkelijkheid doet voor de kost. Wat je fijn vindt. En waar je het bangst voor bent.’ Terwijl hij het pistool tegen haar hoofd gedrukt hield, tastte hij in zijn zak naar de injectiespuit. ‘Ik zie alles. Ik weet alles. Inclusief het moment waarop je zult sterven. Dat is vanavond.’

I

Minneapolis, zondag 21 februari, 18.35 uur

Rechercheur Noah Webster van de afdeling Moordzaken staarde omhoog in de wijd open, levenloze ogen van Martha Brisbane en slaakte een zucht die net als zij in de ijskoude lucht bleef hangen. Vanbinnen voelde hij diepe droefheid, kille woede en een verschrikkelijke angst, die zijn hart deed bonzen.

Het zou een doodgewone plaats delict moeten zijn. Martha Brisbane had zich op de gebruikelijke manier verhangen. Ze had een touw over een haak in het plafond van haar slaapkamer geslagen en had een heel traditionele strop geknoopt. Ze was op een beklede kruk gaan staan en had die vervolgens weggeschopt. Het enige wat niet zo gebruikelijk was, was het feit dat ze het slaapkamerraam open had gelaten en dat ze de thermostaat had uitgezet. De winter in Minnesota had haar lichaam uitstekend geconserveerd. Het zou verrekte moeilijk worden om het tijdstip van overlijden vast te stellen.

Zoals zo vaak het geval was bij zelfmoord door ophanging had ze zich voor de gelegenheid netjes aangekleed en met gulle hand make-up opgedaan. Haar rode jurk had een gewaagd décolleté en de rok zat vastgevroren aan haar bungelende benen. Ze had haar rode, meest sexy naaldhakken aangedaan, die nu op het tapijt onder haar voeten lagen. Een rode schoen was op zijn zij gevallen en de andere stond rechtop met de hak in het tapijt.

Het zou een doodgewone plaats delict moeten zijn.

Maar dat was het niet. En terwijl hij in de lege ogen van het slachtoffer keek, liep er een rilling over zijn rug die niets te maken had met het feit dat de temperatuur in de slaapkamer van Martha Brisbane rond het vriespunt lag. Het was de bedoeling dat zij geloofden dat

ze zichzelf had verhangen. Het was de bedoeling dat zij dit afdeden als weer een depressieve, alleenstaande vrouw van middelbare leeftijd. Het was de bedoeling dat zij de zaak sloten en wegwandelden zonder er verder nog een woord aan vuil te maken.

Dat was in ieder geval de bedoeling geweest van degene die haar had opgehangen. En waarom niet? Dat was precies wat eerder ook was gebeurd.

‘De burens hebben haar gevonden,’ zei de politiemans die als eerste ter plaatse was gekomen. ‘De technische recherche is onderweg. De mensen van de lijkschouwer ook. Hebt u verder nog iets nodig?’

Nog iets om de zaak snel af te sluiten, bedoelde hij. Noah maakte zijn blik los van het lichaam en keek naar de politiemans. ‘Het raam, agent Pratt. Was dat open toen je hier arriveerde?’

Pratt fronste licht zijn voorhoofd. ‘Ja. Niemand heeft iets aange- raakt.’

‘De buurvrouw die het heeft gemeld,’ drong Noah aan, ‘heeft zij het raam opengezet?’

‘Ze is de flat niet binnen gekomen. Ze heeft op de deur geklopt, maar het slachtoffer deed niet open, dus ging ze naar de achterkant, waar ze op het slaapkamerraam wilde bonzen. Ze dacht dat het slachtoffer lag te slapen, omdat ze ’s nachts werkt. Maar ze kreeg dit te zien. Hoezo?’

Omdat ik dit al eerder heb gezien, dacht hij. Zijn borst werd door het déjà vu zo samengeknepen dat hij moeite had met ademen. Het lichaam, de kruk, het open raam. Haar jurk en de schoenen, de ene rechtop, de andere op zijn kant. *En haar ogen.*

Noah had de ogen van het laatste slachtoffer niet kunnen vergeten, de oogleden vastgelijmd, op wrede wijze gedwongen om wijd open en leeg te blijven. Dit werd een heel akelige zaak. Heel, heel erg akelig.

‘Kijk eens of je de huismeester te pakken kunt krijgen,’ zei hij. ‘Ik wacht wel op de technische recherche en de lijkschouwer.’

Agent Pratt keek hem indringend aan. ‘En rechercheur Playboy?’

Noah huiverde. Dat Jack Phelps er nog niet was, was helaas niet ongebruikelijk. Zijn partner was er de laatste tijd niet helemaal bij. Dat was een vriendelijke manier om te zeggen dat hij het er meer dan eens lelijk bij had laten zitten.

‘Rechercheur Phelps is onderweg,’ zei hij, en hij klonk overtuigender dan hij zich voelde.

Pratt gromde terwijl hij op zoek ging naar de huismeester en Noah voelde een steek van medeleven voor Jack. Agenten die Jack nog nooit hadden ontmoet, hadden geen respect voor hem. *Allemaal dankzij dat tijdschrift.* Een onlangs verschenen artikel over de afdeling Moordzaken had hen afgeschilderd als supermensen. Jack had de volle laag gekregen, zijn gezicht stond op het omslag.

Jacks reputatie als een feestende lichtgewicht dateerde echter al van lang voordat het tijdschriftartikel drie weken geleden was verschenen en het was zonde. Als Jack Phelps zich concentreerde, dan was hij een goede politiemann. Noah wist dat zijn partner een goed stel hersens had en verbanden zag die anderen ontgingen.

Noah keek omhoog in de lege ogen van Martha Brisbane. Ze zouden alle goede hersens nodig hebben die ze maar konden vinden.

Zijn mobiel ging. *Jack.* Maar het was zijn neef Brock, bij wie hij aan tafel had gezeten toen hij werd weggeroepen. Brock en zijn vrouw Trina waren ook bij de politie en hadden er niet van opgekeken. In een familie van politiemensen gebeurde het maar zelden dat er tijdens het zondagse diner niet iemand werd weggeroepen.

‘Ik ben voorlopig wel bezig,’ zei Noah zonder de moeite te nemen te groeten.

‘Je partner ook,’ antwoordde Brock. Brock had op het punt gestaan om naar Sal’s Bar te gaan om naar de wedstrijd te kijken. Dat betekende dus dat Jack ook bij Sal zat. *Verdomme.*

‘Ik heb hem twéé keer gebeld,’ zei Noah met opeengeklemden kaken. Beide keren had hij de voicemail gekregen.

‘Hij zit met zijn nieuwste blondine te drinken. Wil je dat ik met hem babbel?’

Noah keek op naar Martha’s levenloze ogen en zijn boosheid borrelde in alle hevigheid op. Het was niet voor het eerst dat Jack zijn plicht verzaakte, maar hij zwoer dat het de laatste keer zou zijn. ‘Nee. Ik haal die agent die hier als eerste was weer terug en dan ga ik er zelf wel naartoe.’

Zondag 21 februari, 18.55 uur

‘Kom op, Eve. Het is maar zo’n tijdschrifttest.’

Eve Wilson keek over de bar naar haar vriendin en schudde geërgd haar hoofd voor ze haar blik weer op de biertap vestigde. ‘Ik krijg op school al meer dan genoeg tests.’

‘Maar deze is leuk,’ drong Callie aan, ‘niet zoals dat psychologisch onderzoeksproject waar je zo over inzit. Maak je toch geen zorgen. Je haalt altijd het hoogste cijfer van de klas. Eén vraagje maar.’

Ging het maar om het cijfer. Een paar maanden geleden had een goed resultaat nog boven aan Eve’s prioriteitenlijst gestaan. Een paar maanden geleden waren de deelnemers aan het onderzoek voor haar afstudeerproject naamloos geweest, anonieme cijfers op een pagina. De bierpul was vol en ze verwisselde hem voor de volgende. Het was vanavond druk in de bar. Ze hoopte met werk haar gedachten te kunnen verzetten, maar de zorgen waren altijd aanwezig.

Want een paar maanden geleden zou Eve er niet over hebben gepiekerd om de regels van de universiteit te overtreden of om in strijd met haar eigen normen te handelen. Maar ze had allebei gedaan. Want nu waren de proefpersonen meer dan een getal op een pagina. Desiree en Gwenivere en de anderen waren echte mensen en zaten echt in de problemen.

Desiree werd al langer dan een week vermist. *Ik moet iets doen. Maar wat?* Ze hoorde niet te weten dat Desiree bestond, en al helemaal niet dat ze in werkelijkheid Martha Brisbane heette. Proefpersonen werd anonimiteit beloofd.

Maar Eve wist het, want ze had de regels overtreden. *En daar zal ik voor moeten boeten.*

Aan het andere eind van de bar schraapte Callie, die Eve’s stilzwijgen aanzag voor instemming, dramatisch haar keel. ‘Vraag een. Ben je ooit naar een romantisch etentje gegaan om –’

‘Ik ben bezig,’ onderbrak Eve haar. De komende paar uur was er niets wat ze kon doen voor Martha en de andere proefpersonen, maar Callies test was geen welkome afleiding. *Geloof je in liefde op het eerste gezicht, m’n reet. Ik haat zulke tests.* En dat was uiteraard precies de reden dat Callie erop stond om ze voor te lezen. ‘Luister Cal, ik heb je dienst overgenomen zodat je kon gaan feesten.’

Callie haalde haar schouders op, die bloot waren in haar cocktailjurk. 'Leuk geprobeerd. Ik had al iemand die voor me wilde invallen. Je zou moeten zitten te studeren, maar je bent hier, aan het uitstellen.'

Dat was waar. Ze pakte met elke hand drie pullen en beet op haar tanden toen er een pijnscheut door haar rechterhand ging. Maar nog maar een jaar geleden kon die hand nog niet eens een koffiekopje optillen, dus een beetje pijn leek een kleine prijs voor mobiliteit. En onafhankelijkheid.

Ze tilde de bierpullen in de wachtende handen van een van haar vaste klanten en vertrok de reagerende kant van haar gezicht in een driehoekige glimlach die, na jaren van oefening, er bijna normaal uitzag. 'Normaal' hoorde in hetzelfde rijtje als mobiliteit en onafhankelijkheid.

'Je geeft de hele avond al rondjes, Jeff,' zei ze, heimelijk haar vingers rekkend, 'en je drinkt zelf geen druppel.' Dat was niet zo gewoon. 'Een weddenschap verloren?'

Agent Jeff Betz was een grote kerel met een lieve grijns. 'Niet tegen mijn vrouw zeggen. Ze doet me wat.'

Eve knikte quasi-ernstig. 'Barkeepers houden hun mond. Dat hoort bij onze beroepseed.'

Hij keek in haar ogen, de zijne vol dankbaarheid. 'Dat weet ik.' Toen wendde hij zich tot Callie. 'Hot date?'

'Reken maar.' Callie knikte, op haar gemak onder de keurende blikken die haar ten deel vielen vanaf het moment waarop ze op belachelijk hoge hakken Sal's Bar was binnen gekomen. Haar minuscule jurkje zou haar aanzienlijk meer fooi opleveren als ze het de volgende keer dat ze achter de bar stond aanhad. Niet dat ze hulp nodig had.

Haar werk als klerk voor de openbare aanklager van het district was Callies belangrijkste bron van inkomsten om haar rechtenstudie te betalen, maar sinds kort verdiende ze bij door in het weekend bij Sal te werken en haar fooienpot was altijd tot de rand gevuld. Die jurk in combinatie met Callies niet onaanzienlijke decolleté zou zo gezegd wel eens letterlijk de druppel kunnen zijn die haar emmer deed overlopen.

Hopelijk zou Callies jurk hun baas niet op een idee brengen, dacht

Eve somber. Want geen haar op mijn hoofd die erover denkt om zoiets aan te trekken, fooien of niet.

Of zo. Eve onderdrukte haar jaloezie. Callie was zonder verwaand te zijn een mooie vrouw die goed in haar vel zat, iets wat Eve al lange tijd niet kon zeggen.

Eve hield haar toon luchtig. 'Haar afspraakje neemt haar mee naar Chez León.'

Jeff float. 'Prijzig.' Toen keek hij bedenkelijk. 'Kennen we die gozer?'

Dat 'we' was duidelijk – het omvatte elke politieman die Sal's als stamkroeg had. Tachtig procent van de klandizie van Sal's Bar werkte bij de politie, wat de bar tot een van de veiligste plekken in de stad maakte. Sal, ex-politieman, was een van hen, en in het verlengde daarvan gold hetzelfde voor iedereen die bij Sal op de loonlijst stond. Het was net zoiets als honderd grote broers hebben. En dat was best leuk, vond Eve.

'Ik denk het niet,' zei Callie aarzelend. Haar date was strafpleiter, wat hem niet veel aanzien gaf bij hun politiemannen. Callie dacht er hetzelfde over, wat precies de reden was dat ze de uitnodiging had aangenomen. Eve had altijd bewondering gehad voor de manier waarop Callie haar eigen wereldbeeld steeds weer op de proef stelde. 'Maar hij is te laat. Daarom probeer ik Eve dit testje te laten doen.'

'Is dat dat *MSP*-vod met Jack Phelps op het omslag?' vroeg Jeff misprijzend.

MSP was het vrouwenblad dat zich bezighield met de roddels, de cultuur en de plaatselijke belangen van Minneapolis-St. Paul. Hun jongste reportage, over de afdeling Moordzaken, had de vaste clientèle van Sal in één klap, zij het tijdelijk, tot helden gebombardeerd. Het was een uitstekend stuk, al had het de politiemensen afgeschilderd als koene ridders, hetgeen de rechercheurs buitengewoon gênant hadden gevonden.

Jeff keek Eve medelijdend aan. 'Ik moest van mijn vrouw die verdomde test doen.'

Eve's mond vertrok. 'Ben je geslaagd?'

'Uiteraard. Een man kan niet gelukkig getrouwd blijven als hij geen kans ziet zich door zoiets heen te bluffen.' Hij gaf een knipoog ten afscheid en bracht het bier naar zijn wachtende kameraden, allemaal

politie mensen buiten dienst die Sal's Bar tot hun tweede huis hadden gemaakt.

Toen Jeff weg was rolde Callie met haar ogen. 'Als hij de helft van de tijd dat hij hier is bij zijn vrouw zou doorbrengen, dan zou hij zich niet door die "verdomde test" hoeven te bluffen,' mompelde ze.

'Niet oordelen,' zei Eve zachtjes terwijl ze twee gin met ijs inschonk. 'De vrouw van Jeff heeft de middagdienst in het ziekenhuis. Als hij overdag werkt, blijft hij na zijn dienst hier en gaat dan samen met haar naar huis.'

Callie fronste haar voorhoofd. 'Hoe zit het met hun kinderen? Wie past er op hen?'

'Geen kinderen.' Maar niet omdat ze het niet hadden geprobeerd, had Jeff haar op een avond toevertrouwd toen de bar verlaten was en hij een beetje te veel had gedronken. De spanning had bijna een einde gemaakt aan hun huwelijk. Eve begreep veel beter hoeveel pijn dat deed dan Jeff wel beseftte. Veel beter dan ze ooit aan iemand liet merken. Zelfs aan Callie. 'Ik denk dat het een beetje stil is bij hem thuis.'

Callie zuchtte. 'Wat moet ik nog meer weten om te voorkomen dat ik mezelf weer voor gek zet?'

Eve probeerde iets te bedenken wat ze kon vertellen zonder iemands vertrouwen te beschamen. Ze zou Callie niets vertellen over de agent bij Jeff aan tafel die bang was dat zijn vrouw bij hem wegging, of over de politievrouw aan het einde van de bar die pas te horen had gekregen dat ze borstkanker had.

Zo veel geheimen, dacht Eve. Naar hen luisteren, hun geheimen bewaren, vormde een manier waarop ze hen kon helpen terwijl ze tegelijkertijd haar studie psychotherapie afrondde. Als ze ooit haar afstudeerproject wist te voltooien, zou ze therapeut zijn en de ene luisterbaan inwisselen voor een andere.

Maar ik zal het hier wel missen. Ze zou Sal en diens vrouw Josie missen, die haar in de gelegenheid hadden gesteld om te werken, in haar onderhoud te voorzien in het nieuwe leven waar ze in Minneapolis aan was begonnen. Ze zou Jeff en de overige vaste klanten missen die eerder vrienden waren geworden dan klanten.

Ze moest toegeven dat ze sommigen meer zou missen dan anderen. Degene die ze het meest zou missen, kwam nooit op zondag,

maar dat weerhield haar er niet van elke keer dat de bel klingelde naar de deur te kijken. Noah Webster zien binnenkomen benam haar nog steeds de adem, elke keer weer. Lang, donker. Sterk. *Je mag er-naar kijken, maar aankomen niet.* Niet meer. Waarschijnlijk nooit meer.

Ze keek op en zag dat Callie haar nauwlettend gadesloeg. Eve wees naar een stelletje dat haar niets had toevertrouwd, maar waarvan het gedrag boekdelen sprak. 'Die hebben een relatie.'

Callie wierp een blik over haar schouder. 'Hoe weet je dat?'

'Een gevoel. Ze bemoeien zich nooit met anderen, kijken altijd op hun mobiel, maar nemen nooit op. Zij zit steeds aan haar trouwring te friemelen en hij is altijd nerveus als hij naar de bar komt om wijn te halen. Dus óf ze hebben een verhouding, óf ze plannen een bank-overval.' Callie gniffelde en Eve's lippen krulden. 'Ik vermoed het eerste. Ze denken dat niemand ze ziet.'

Callie schudde haar hoofd. 'Waarom denken mensen altijd dat ze onzichtbaar zijn?'

'Ze zien niemand anders, alleen elkaar. Ze nemen aan dat anderen hen ook niet zien.'

Callie wees naar een jonge man die alleen aan een tafeltje zat met een gedeprimeerde uitdrukking op zijn gezicht. 'En hij?'

'Tony Falcone.' Tony had in het openbaar verteld wat hij had meegemaakt, dus vond Eve het geen bezwaar om dat te herhalen. 'Hij heeft vorige week met zijn eerste zelfmoordslachtoffer te maken gekregen. Daar was hij nogal van streek door.'

'Aan zijn gezicht te zien is hij dat nog steeds,' zei Callie zachtjes. 'Arme knul.'

'Hij kan de ogen van de vrouw maar niet vergeten. Ze had ze open vastgelijmd en zich toen verhangen.'

Callie vertrok haar gezicht. 'Mijn god. Hoe kunnen die politiemensen 's nachts nog slapen?'

'Ze leren ermee leven.' Ze keek Callie aan. 'Net als jij hebt gedaan.'

'Zoals wij hebben gedaan,' zei Callie zacht. 'En jij heel wat meer dan ik.'

Ja, ik heb ermee leren leven. Maar hoe goed? Operaties konden handen genezen en littekens verminderen, maar uiteindelijk moest je toch bestáán. Hier was het makkelijker, omringd als je was door anderen

die de duistere kant van het leven zagen. Maar als het lawaai was weggestorven en de herinneringen in haar hoofd echoden...

Eve mixte met een onbehaaglijk gevoel nog een drankje. 'We doen allemaal wat we moeten doen. Sommige mensen hebben een verslaving, sommige hebben een hobby. En sommige komen hier.' Ze haalde haar schouders op. 'Ik kom hier.'

'Om het allemaal even te vergeten,' zei Callie binnensmonds. Ze schudde haar sombere stemming van zich af. 'Ik breng deze wel voor je weg. Dat is het minste wat ik kan doen nu ik je vanavond met de hele bar laat zitten.'

Eve trok haar rechterwenkbrauw op, een van de weinige gezichtsuitdrukkingen die nog gehoorzaamden. 'Deze zijn voor rechercheur Phelps en zijn sletje *du jour*.' Die zaten te rotzooien aan het tafeltje bij de muur met de tv's, waar iedereen hen kon zien. Eve hoefde zich niet af te vragen of die keuze opzettelijk was. Jack Phelps wilde het altijd graag laten zien als hij iemand had versierd.

Phelps zou eens een voorbeeld moeten nemen aan zijn veel te serieuze partner. Eve onderdrukte een zucht. Of misschien moest Noah Webster een tikkeltje van Jacks brutaliteit overnemen. Jack probeerde haar elke keer dat hij naar de bar kwam te versieren, maar het hele jaar dat Webster nu in Sal's Bar kwam, had hij nooit meer gezegd dan 'alsjeblijft' en 'dankjewel' als ze hem zijn tonic kwam brengen.

Hij kwam altijd op maandag met Phelps, die dan gin en tonic voor hen allebei bestelde; Phelps kreeg de gin, Webster de tonic. Vervolgens flirtte Phelps met de vrouwen terwijl Webster zijn tonic koesterde en met een alerte, maar ondoorgrondelijke blik in zijn groene ogen om zich heen keek.

Ze had een tijdje gedacht dat hij kwam om naar haar te kijken, maar nadat er weken voorbijgegaan waren, had ze die gedachte terzijde geschoven. Niet dat ze op zijn avances zou zijn ingegaan, dus het deed allemaal niet ter zake. Maar onwillekeurig bleef ze zich hardnekkig afvragen wat ze zou zeggen als Noah ooit de zinnen zou uitspreken die zo makkelijk en zonder enige betekenis van Jacks lippen rolden.

Fantasie en werkelijkheid waren uiteraard twee heel verschillende dingen. Dat was iets waar Eve maar al te goed van op de hoogte was.

‘We moeten wel eerlijk blijven, Eve,’ zei Callie droog. ‘Katie is meer dan het sletje du jour. Ze is al drie hele weken met Phelps. Dat zou wel eens een record voor hem kunnen zijn.’

Katie was samen met andere groupies komen opdagen nadat het artikel in de *MSP* was verschenen en Jack had haar als een snoekbaars binnengehaald. Of misschien was het wel precies andersom. Hoe dan ook, Katie zou spoedig weer verdwijnen en dan zou Jack op zoek gaan naar zijn volgende verovering. ‘Dus is ze eigenlijk meer de aanbieder van de maand. Ga je die drankjes nou nog brengen of niet?’

‘Vergeet het maar. Katie mag me niet zo. Je zult het toch zelf moeten doen, jongedame.’

‘Zoiets vermoedde ik al. Ik moet Phelps sowieso nog even spreken. Dat tijdschrift dat je hebt gevonden is van Sal en hij wil dat Phelps het omslag signeert. Dan kan hij hem aan de muur van de Hat Squad hangen.’

Sal had een muur van zijn bar volgehangen met televisies, maar aan de overige hingen foto’s, de meeste genomen door Sal, allemaal van politiemensen. Eén muur had hij gewijd aan zijn favorieten – de rechercheurs van Moordzaken die bekendstonden als de Hat Squad vanwege de vilten gleufhoeden die ze droegen. De muur had in feite de aanleiding gevormd voor het artikel in *MSP*. Op een dag was een van hun verslaggevers bij Sal binnen komen wandelen, en hij was er meteen verrukt van geweest. Voor het publiek hoorden de hoeden bij het officiële uniform, maar voor de rechercheurs die ze met trots droegen, waren de hoeden een ereteken. Elk lid van het team had ten minste één gleufhoed.

Wanneer een vers benoemde rechercheur zijn eerste zaak oploste, kreeg hij uit handen van zijn of haar collega’s een gleufhoed. Dat was traditie. Eve vond dat leuk. Naarmate de jaren verstreken en er meer moordzaken werden opgelost, vulden de rechercheurs hun hoedencollectie aan naar hun eigen smaak en naar het seizoen – vilten hoeden voor de winter, soms strohoeden in de zomer.

Eve had Noah Webster nooit met iets anders dan een zwarte vilten hoed gezien. Die stond hem goed.

‘Ik vroeg me al af waarom Sal de foto’s anders had gehangen,’ zei Callie en ze wees naar de grote nieuwe kale plek op de muur. ‘Maar zelfs Phelps heeft niet zo’n opgeblazen hoofd.’

Eve griffelde. ‘Sal heeft een collage gemaakt. Hij heeft alle rechercheurs van wie een foto in het tijdschrift stond de pagina laten signeren. De omslagfoto van Phelps moet in het midden komen.’ Ze werd weer ernstig. ‘Maar Phelps wil hem niet signeren, ook al heeft Sal het hem zo’n beetje gesmeekt.’

Callies wenkbrauwen schoten verrast omhoog. ‘Waarom niet? Jack wordt toch niet ineens bescheiden, hè?’

Eve bestudeerde Jack, die nu voor de derde keer binnen een halfuur stiekem op zijn mobiele telefoon keek. Hij duwde de telefoon onbeantwoord weer in zijn zak en zijn lippen op Katies pruilende mond. ‘Wie zal zeggen waarom mannen als Jack Phelps de dingen doen die ze doen?’

Er verscheen een bittere trek op Callies gezicht. ‘Omdat ze dat kunnen. Arme Sal.’

‘Ik heb hem beloofd dat ik het Phelps nog één keer zal vragen.’

Callie sloeg het tijdschrift dicht en Jacks gezicht staarde haar vanaf de voorkant aan. Hij leek als twee druppels water op Paul Newman, tot en met de hemelsblauwe ogen. En, dacht Eve, dat wil hij weten ook. ‘Ga je zijn ego een beetje lopen strelen?’ Callie snoof. ‘Je hebt net zo de pest aan Jack als ik.’

Eve glimlachte. ‘Maar ik ben dol op Sal. Hij heeft veel voor me gedaan en dit betekent zo veel voor hem. Hij heeft een paar foto’s van zichzelf met zijn hoed gevonden, van voor zijn ongeluk.’ Voor hij gedwongen was geweest de carrière op te geven die alles voor hem had betekend. ‘Voor Sal kan ik wel een paar minuten bij Phelps slijmen.’

Callies gezicht verzachtte. ‘Je hebt een goed karakter, Eve.’

Eve zette verlegen de drankjes op een dienblad. ‘Hou de bar even voor me in de gaten.’ Maar ze had nog geen stap gedaan of de deur ging open, waardoor de bel klingelde en er een vlaag koude buitenlucht binnenkwam. Haar blik vloog naar de deur voor ze eraan dacht dat het zondag was.

Ze stond op het punt om terug te lopen naar de bar, bleef toen staan. Want zondag of niet, daar was hij. Noah Webster. In de deuropening als een foto in een lijst.

Zoals altijd leek plotseling alle zuurstof uit het vertrek te worden gezogen. Hij bleef in de deuropening staan en Eve kon haar blik niet

van hem losrukken. Hij was van zijn gleufhoed tot aan zijn glimmende schoenen in het zwart en zag er zoals altijd uit alsof hij zo was weggelopen uit een oude film noir. Zijn houding had iets prikkelbaars, bijna schurkachtig, een onderhuids gevaar dat Eve niet aantrekkelijk wilde vinden. Alsof ze ooit de keuze had gehad.

Hij was een beer van een vent, zijn schouders raakten bijna de deurposten aan weerszijden en hij was zo lang dat zijn hoed bijna de bovenkant raakte van de deuropening, waar de meeste mannen ruimschoots onderdoor pasten. Zwarte stoppels legden een schaduw op zijn kaken en haar vingers jeukten om hem aan te raken. *Je mag er naar kijken, maar aankomen niet.* De mantra zat ingebakken.

Hij deed de deur dicht en Eve ademde huiverend in. Meestal was ze erop voorbereid wanneer hij binnenkwam en had ze haar verdediging opgetrokken. Vandaag had hij haar verrast.

‘Ik zou zeggen dat dat een ja is,’ zei Callie zachtjes.

‘Wat, ja?’ vroeg Eve terwijl ze met een hongerige blik Noah volgde, die met grote passen in de richting van Jacks tafel liep. Hij was kwaad. Dat voelde ze vanwaar ze stond.

Jack blijkbaar ook. Eve zag heel even een blik van schrik in zijn ogen, gevolgd door steelse berekening en vervolgens gespeelde verbazing. Hij keek fronsend naar zijn mobieltje en Eve herinnerde zich dat ze hem daar drie keer naar had zien kijken. Klootzak. Zijn partner had hem nodig en hier zat hij zijn seksuele potentie te showen bij zijn sletje du jour.

‘Ja op vraag zes,’ mompelde Callie. *‘Geloof je in liefde op het eerste gezicht?’*

Eve’s ogen vlogen naar Callie en ze zag dat ze het tijdschrift weer had opengeslagen bij die verrekte test. ‘Hou je nou eens op? Het antwoord is nee. N-E-E.’

‘Lust dan. Ik moet zeggen dat ik het je niet kwalijk kan nemen. Hij oogt in levenden lijve een stuk krachtiger, somber en stoer.’ Ze sloeg het artikel op en zocht de foto van Webster. ‘Doet hem geen recht.’

Eve weigerde te kijken. Het deed er niet toe. Ze had die foto al tientallen keren gezien. Thuis. Alleen. Dat Callie haar publieke reactie had gezien toen hij binnenkwam was al erg genoeg. Maar wie had dat verder nog gezien? En erger, had medelijden met haar van-

wege haar puberale aanbidding van een man die nooit meer dan ‘als-jeblijft’ en ‘dankjewel’ had gezegd.

Haar gezicht werd warm, dat maakte het allemaal nog erger. Ze wist dat het litteken op haar wang, normaal gesproken vrijwel onzichtbaar onder haar make-up, nu wit afstak tegen haar rode hoofd. Ze wendde uit gewoonte haar gezicht af en pakte een flesje tonic voor hem. Toen zette ze het weer terug. Aan de manier te zien waarop hun gesprek verliep, was Webster gekomen om Jack te halen. Hij zou niet blijven.

Ze ging met haar handen aan de slag, schonk koffie in twee wegwerpbekers en deed er scheppen suiker bij. ‘Wil je dat verdomde tijdschrift alsjeblijft wegleggen?’

‘Eve, ik kon het alleen maar zien omdat ik je beste vriendin ben. Verder is niemand iets opgevallen.’

Eve’s lach klonk bitter. ‘Dat zeg je alleen maar om me gerust te stellen.’

Callie glimlachte zuur. ‘Werkt het?’

‘Nee.’ Eve sloeg haar ogen op en zag dat Jack Phelps bezig was zijn jas aan te trekken. ‘Maar aan de andere kant, Phelps gaat ervandoor. Ik hoef hem niet te vragen of hij dat omslag wil signeren voor Sal.’

‘Helaas komt hij ook weer terug.’

Net als zijn partner. *De volgende keer ben ik er klaar voor. En de volgende keer kijk ik niet eens.* Eve drukte deksels op de bekers. ‘Doe me een lol. Breng deze even naar ze toe. Het is koud vanavond.’

‘Dank je.’ Noah nam de koffie aan van de nieuwe barjuffrouw die in de weekenden bij Sal werkte. De mannen hadden het al over haar gehad. Met haar ronde vormen en blonde haar was het beslist een stuk.

Maar ze was niet de vrouw voor wie hij hier al maanden kwam. Degene aan wie hij elke week al lang voor hij Sal’s Bar binnen stapte en lang nadat hij er was weggegaan moest denken. Dat was de lange, slanke brunette die zwijgzaam, met donkere ogen wijd open achter de bar stond. *Mij bekijkt.*

Iedereen bekeek. Eve Wilson deed hem aan een hert denken, het hoofd altijd geheven. Altijd alert. Hij vroeg zich af wat er was ge-

beurd waardoor ze zo geworden was. Ze was breekbaar, kwetsbaar en haar ogen konden dat niet altijd verbergen. Wat er ook gebeurd was, het was ernstig geweest.

Je hoefde geen rechercheur te zijn om daarachter te komen. Tot een maand of zes geleden waren er sporen van geweld zichtbaar geweest, een litteken op haar wang. Het gerucht ging dat een chirurg wonderen had verricht met zijn scalpel, want het was nu nog maar nauwelijks te zien. Een ander gerucht was dat de zwarte, leren choker die ze om haar nek droeg een ander, veel erger litteken verborg.

Noah was de tel kwijtgeraakt van het aantal keren dat hij nog maar een muisklik verwijderd was van erachter komen wat de oorzaak was van de altijd aanwezige behoedzaamheid achter die façade van kalmte. Maar hij had het niet gedaan. Hij maakte zichzelf wijs dat hij haar privacy respecteerde, maar hij wist dat hij het niet wilde weten. Want als hij het eenmaal wist, dan zou alles... veranderen. Die wetenschap maakte hem van slag.

Omgekeerd leek er maar weinig te zijn waarvan Eve van slag raakte, zelfs niet van de lompe avances van dronken klanten. Noah had het afgelopen jaar meer dan eens op het punt gestaan om haar te hulp te schieten, maar ze had het altijd opgelost – ofwel zelf of met de hulp van een van de overige politiemensen.

De mannen waakten over haar. Ze mochten haar. Ze geilden op Callie, maar waren gesteld op Eve. Dat stelde Noah op een zekere manier gerust. Als het andersom was geweest, zou het een stuk moeilijker voor hem zijn geweest om daar week in, week uit met zijn tonic te zitten, want lang voor hij binnenstapte en lang nadat hij weer was vertrokken wilde hij haar. Maar hij hoefde alleen maar naar de pullen bier en de borrels te kijken die hem omringden om te weten dat hij niet alles kon hebben wat hij wilde. Sommige dingen kon je net als Eve maar beter met rust laten.

Maar hoe moeilijk het ook was om Eve van slag te krijgen, vanavond was ze toch verrast geweest. Haar donkere hertenogen waren groot geworden. In één klap tot leven gekomen. En in die halve seconde, dat onbewaakte ogenblik, was zijn hart overgeslagen en had de honger in haar blik het ego gestreeld dat hij zo wanhopig probeerde te negeren. Maar hij was gekomen om Jack te halen. En het maakte trouwens toch niet uit. Dat Eve interesse had, deed niets af

aan de redenen waarom hij had gezworen afstand te bewaren. Het onderstreepte die eerder nog.

Hij richtte zijn blik weer op Callie, die nog steeds voor hem stond en hem bestudeerde. 'Eve dacht dat jullie misschien wel iets zouden willen hebben om je warm te houden als je buiten bent,' zei ze, terwijl ze stond te rillen in haar zwarte jurkje, dat weinig aan de verbeelding overliet.

'Bedank haar van me. Je moet niet bij de deur blijven staan. Je vat nog kou.'

Callie glimlachte vol zelfspot. 'Wat wij vrouwen allemaal niet doen om de mode te volgen.'

Hij keek achterom en zag dat Callie de andere beker die ze bij zich had naar Jack bracht. Ze zei geen woord tegen zijn partner, zette de beker alleen maar voor hem op tafel. Jack zou haar trouwens toch niet hebben gehoord. Hij was bezig Katie te kalmeren, die zat te pruilen omdat hij weg moest. Noah slikte in wat hij had willen zeggen, zowel over Katies gepruil als over de flauwekul die Jack had verkocht over dat zijn mobiel in de bar geen ontvangst had.

Noah haalde zijn eigen mobiele telefoon tevoorschijn. Precies wat hij al had gedacht: prima ontvangst. Hij was er niet zeker van of Jack zijn eigen smoesjes geloofde, dacht dat Noah zo stom was om ze te geloven of dat het hem niets kon schelen of iemand hem geloofde of niet. Noah zou hem desalniettemin binnenkort moeten rapporteren. Jack had er te vaak met de pet naar gegooid.

Hij werd misselijk bij de gedachte dat hij zijn eigen partner erbij zou lappen. Als Jack zijn kop erbij hield, was hij een verrekt goede politieman. Als hij zijn gulp dicht zou weten te houden, was er niets aan de hand.

'Noah. Hier.' Zijn neef Brock zwaaide naar hem vanaf zijn tafeltje bij de verste muur. 'Je hebt hem gevonden, zie ik,' zei Brock zachtjes toen Noah dichterbij kwam.

Noah knikte. 'Ik heb hem nodig op de plaats delict.' Hij dacht aan Martha Brisbane, die nog steeds met opengesperde ogen aan het plafond hing. 'Dit wordt een moeilijke zaak.'

'Bel me als je me nodig hebt.' Brock wierp een blik in de richting van de bar, waar Eve een martini aan het klaarmaken was. 'Met wát dan ook,' zei hij er op beschuldigende toon achteraan.

‘Doe ik,’ zei Noah, en Brock schudde vol afkeer zijn hoofd.

‘Dat zeg je altijd. Je moet vissen of aas snijden, man. Dit duurt nu al lang genoeg. Elke keer dat je deze bar binnen stapt speel je met vuur.’

Dat was waar. ‘Ik weet het.’ Toch haalde hij zijn schouders op. ‘Als deze zaak achter de rug is.’

Brock klemde zijn kaken op elkaar. ‘Dat zeg je altijd.’

Dat was ook waar. Noah beloofde telkens dat dit de laatste keer zou zijn dat hij Sal’s Bar binnen stapte, maar hij kwam telkens terug. Het had hem tien jaar gekost om van een verslaving af te komen, en nu had hij een nieuwe gevonden. Eve Wilson was zijn zwakte en in meer dan één opzicht gevaarlijk.

‘Ik weet het.’ Noah stak zijn hand uit naar de vier zakjes suiker die hij altijd in zijn koffie deed.

Brock duwde het schaalpje met suikerzakjes weg. ‘Ik zou eerst maar even proeven als ik jou was.’

Dat deed Noah, en hij ademde zachtjes uit. Eve had het er al in gedaan. Hij had het afgelopen jaar misschien twee keer koffie besteld en er elke keer zelf suiker in gedaan. Ze had hem niet alleen gadeslagen, ze had het ook onthouden. De uitdrukking op Brocks gezicht vertelde hem dat hij dat ook wist.

‘Ze is een goede barkeeper,’ zei Noah. ‘Ik durf te wedden dat ze precies weet wat jij altijd bestelt.’

Brock sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Je bent een sukkel, Noah.’

Noah zuchtte. ‘Ja, dat weet ik ook. Bedank Trina voor het eten. Ik moet ervandoor.’

Jack was net weg, met Katie aan zijn arm. Hij had gezegd dat hij naar huis ging om zich om te kleden en Noah op de plaats delict weer zou zien, waar ze hun uiterste best zouden doen om erachter te komen wie Martha Brisbane had vermoord. Ze zouden hun werk doen. Voor Noah was het werk alles. Toen hij het dieptepunt had bereikt, had zijn baan hem erdoor gesleept. Het zou verstandig zijn om dat in gedachten te houden.

Maar Noah voelde Eve’s blik terwijl hij in de richting van de deur liep en hij bleef staan. Hij zou niet terugkomen. Zou haar niet meer zien. Hij was het afgelopen halfjaar niet binnen een straal van vijf meter van de bar gekomen. Sinds Eve’s litteken was verdwenen, was

Jack er altijd als de kippen bij om hun drankjes te bestellen, oppervlakkige lul die hij was. *En jij? Wat ben jij?* Hij had daar alleen maar gezeten en gekeken.

Ik ben een sukkel. Hij draaide zich doelbewust om naar de bar. Toen hij dichterbij kwam was haar blik rustig, maar hij zag het kloppen van haar hart in de holte onder de choker die ze droeg en hij wist dat hij het niet bij het verkeerde eind had gehad wat betreft de honger die hij eerder had gezien. Hij stak zijn beker omhoog en er gingen duizend dingen die hij wilde zeggen door zijn hoofd. Uiteindelijk zei hij het enige wat hij kon zeggen. Het enige wat ergens op sloeg.

‘Dank je.’

Ze knikte één keer, slikte moeilijk. ‘Het is maar een kop koffie, rechercheur.’

Maar het was meer. Het was een vriendelijk gebaar, weer een in een lange reeks waarvan hij in de afgelopen maanden getuige was geweest, de meeste gemaakt als ze dacht dat niemand keek. Maar hij had het gezien.

Draai je om en ga weg. Maar hij zei niets en hij ging ook niet weg, zijn blik ging naar haar handen. Haar linker omvatte de rechter. Een rafelig litteken omcirkelde haar duim en verdween onder de mouw van een zwart truitje dat bij haar korte haar paste en net laag genoeg was uitgesneden om nog netjes te zijn en er toch voor zorgde dat je als man twee keer keek. En droomde.

Ze legde kalm haar handen plat op de bar, alsof ze wilde zeggen: *hier valt niets te zien, doorlopen alsjeblieft.* Maar haar ogen lichtten even op en hij zag een verlangen dat zo diep was dat het hem de adem benam. Zo snel als het was verschenen, was het weer onder controle gebracht, verdwenen, en was ze weer kalm en op haar hoede. ‘Wees voorzichtig, rechercheur,’ zei ze zacht.

Hij tikte tegen de rand van zijn hoed. ‘Het beste.’ *En vaarwel.*

Noah nam een ferme slok van de gloeiend hete koffie terwijl hij naar zijn auto liep en het zoete drankje smaakte bitter op zijn tong. *Vissen of aas snijden.* Het zou het tweede worden. Zolang hij had vastgehouden aan de gedachte dat hij alleen zichzelf pijn deed, had hij de bar binnen kunnen gaan, alleen om haar te zien. Maar vanavond had ze gehapt, slechts een beetje, maar ze had wel gehapt.

Hij zou zijn lijn binnenhalen voor hij haar aan de haak had. *En haar pijn zou doen.* Wat het ook was dat ze had meegemaakt, het was ernstig geweest. *Ik zal het niet erger maken door haar mee te sleuren in mijn ondergang.*

Zondag 21 februari, 19.15 uur

Lindsay Barkley werd gillend wakker. *Honden.* Ze grauwden, ontblootten hun tanden, zaten haar achterna. *Rennen.* Maar ze kon niet rennen. Ze was vastgebonden en kon niet rennen. Ze waren al bij haar, tanden verscheurden...

Ze gilte en de scherpe tanden verdwenen, het gegrom eindigde abrupt.

Een droom. Ze hijgde, snakte naar adem. *Het was maar een akelige droom.* Een nachtmerrie, dacht ze toen ze weer helder kon denken. Ze probeerde zich te bewegen en de angst kwam in duizelingwekkende vaart terug. *Dit is geen nachtmerrie.* Het bed waaraan ze was vastgebonden was echt, net als de donkere kamer. Touwen sneden in haar polsen en enkels. De lucht was droog. Haar mond voelde aan alsof ze een hap kalk had genomen en het kussen onder haar hoofd rook naar zweet en braaksel. Haar ogen leken wel in brand te staan.

Ze probeerde te knippen, maar haar ogen staarden alleen maar in de duisternis. Haar ogen waren open vastgelijmd. Ze was naakt. En ze had het zo koud. *Nee. Dit kan niet waar zijn.*

'Help.' Wat een schrille kreet had moeten zijn, kwam uit haar keel als een hees gefluister. *Droog.* Haar keel was te droog om te gillen. *Hij gaat me vermoorden.*

Nee. Ik zal ontsnappen. Denk. Denk na. Het laatste wat ze zich kon herinneren was dat ze achter in zijn zwarte SUV op de vloer werd geduwd en de prik van een naald in haar nek voelde.

Hij had er zo... respectabel uitgezien. Schoon. Betrouwbaar. Toen ze haar prijs had genoemd, had hij beleefd geglimlacht. Dus was ze in zijn SUV gestapt. Ze hield er niet van om bij haar klanten in de auto te stappen, maar het was koud buiten, dus was ze ingestapt. *Ik heb het zo koud. Help me alsjeblieft.*

Hij had gezegd dat hij een hotel had, dat hij haar ergens mee naar toe zou nemen waar het warm was. Fijn. Hij had gelogen. Hij was gestopt, had haar een pistool tegen haar hoofd gezet en haar van de passagiersstoel naar achteren gesleurd. Toen had hij de naald in haar nek gestoken. En hij had gelachen, tegen haar gezegd dat als ze wakker werd, ze verscheurd zou worden door wilde dieren, beetje bij beetje. En dat ze vanavond zou sterven.

Hij had gelijk gehad wat de honden betrof. *Ik wil niet dood. Het spijt me*, bad ze in de hoop dat God nog steeds luisterde. *U kunt me niet laten sterven. Wie moet er dan voor Liza zorgen?*

Ergens boven ging een deur open, ging weer dicht, en ze hoorde het geluid van een grendel. *Hij komt eraan*. Hij knipte het licht aan en ze kon zien. En haar bonzende hart hield er gewoon mee op.

Schoenen. De muren waren bedekt met schappen waar meer schoenen op stonden dan ze buiten een winkel ooit had gezien. Ze stonden paarsgewijs met de hakken naar buiten gericht. Tientallen schoenen.

Aan het eind van de bovenste rij stond een paar pumps met een laag hakje, naast het paar met luipaardpatroon en tien centimeter hoge naaldhakken die ze nog maar een paar uur geleden uit haar eigen kast had gepakt.

Mijn schoenen. O God, help me, alstublieft. Ik zweer dat ik nooit meer zal tippelen. Ik ga in een hamburgertent werken, wat dan ook. Laat me hier niet doodgaan.

Lindsay rukte wanhopig aan het touw terwijl hij de trap af kwam, maar het was te sterk. Ze haalde diep adem om te schreeuwen, maar opnieuw klonk er alleen een lachwekkend hees geluid.

Zijn gezichtsuitdrukking veranderde van verwachtingsvol in woedend op het moment dat hij haar kon zien. 'Je bent wakker. Wanneer ben je bijgekomen? Godverdomme,' snauwde hij. 'Ik ben maar een paar minuten weggeweest.'

'Alsjeblieft,' smeekte ze. 'Vermoord me niet. Ik zal niks zeggen. Ik zweer dat ik niks zal zeggen.'

Pijn schoot door haar heen toen hij haar met de rug van zijn hand in het gezicht sloeg. Ze proefde bloed.

'Ik had niet gezegd dat je je mond open mocht doen,' snauwde hij. 'Je bent niets. Minder dan niets.'

Angst klauwde aan haar. 'Alsjeblieft.' De pijn was de tweede keer erger. Zijn ring raakte haar lip.

'Stil.' Hij was naakt en had een erectie en ze probeerde te kalmeren. Het was alleen maar seks. Misschien was dit een bondagefantasie. Ze liet haar blik suggestief naar zijn kruis gaan. 'Ik zal lief voor je zijn. Ik zal je geven wat je nodig hebt.'

Ze gilte toen zijn hand hard haar wang raakte.

'Alsof ik iets van mezelf in iets van jou zou willen stoppen,' zei hij vol verachting. Hij klom op het bed, ging schrijlings op haar zitten. 'Je gééft me niks. Ik néém wat ik hebben wil.'

Zijn hand sloot zich om haar keel, kneep. *Kan geen adem halen. God, alstublieft.* Er dansten lichtjes voor haar ogen en ze kronkelde, probeerde nog één ademteug binnen te krijgen. *Eentje maar.*

Zijn lach klonk van ver, blikkerig. Alsof ze zich in een tunnel bevond. Het laatste wat ze hoorde was zijn kreun toen hij klaarkwam en zijn sperma was warm op haar bevroren huid. En toen... duister-nis.

Zwaar ademend keek hij naar haar gezicht, dat nu slap was in de dood. Hij haalde zijn handen van haar keel en balde ze tot vuisten. Het had béter moeten zijn. Het was noodzakelijk dat het béter was. *Verdomme.* Ze was eerder bijgekomen dan hij had berekend en hij had haar hallucinaties na de verdoving gemist. Het beste moment was tijdens die hallucinaties.

Wat hij hen influisterde als de verdoving begon te werken, beleefden ze wanneer ze wakker werden. De vreselijke angst in hun ogen wanneer ze bijkwamen... Hij was er al lang geleden achter gekomen dat hun angst zijn orgasme tot enorme hoogten opstuwde, veel beter dan welke drug ook.

Dat was hem vandaag ontzegd. Zijn ademhaling ging minder snel, zijn gedachten kwamen tot rust. Dat was het voornaamste doel. Het orgasme was gewoon... een bijkomstigheid.

Leuk, maar absoluut onnodig. Hij klom van haar af en bleef uit de buurt van het bloed dat traag uit haar lip druppelde. Hij was altijd voorzichtig met het afval dat hij verzamelde. Hoeren en verslaafden wemelden van de ziektes. *Weerzinwekkend.*

Het was laat. Hij zou haar stank onder de douche van zijn huid

boenen, zich aankleden en doen wat gedaan moest worden. Hij hoopte dat iemand Martha Brisbane had gevonden. Hij wachtte nu al dagen en de drang om zich bezig te houden met zijn volgende slachtoffer werd met het uur sterker. Hij kon niet aan een volgend slachtoffer beginnen voor de politie het vorige had gevonden. Dat was een regel die hij zichzelf had opgelegd.

Regels zorgden voor orde, en orde hield de chaos in toom. Hoe groter de chaos, des te groter de kans op ontdekking en dat kon echt niet. Dus gehoorzaamde hij zijn eigen regels.

Hij keek naar het lichaam op het smalle bed. Ze had aan haar doel beantwoord. Een afleiding, een manier om zijn hoofd helder te houden terwijl hij wachtte tot iemand Martha zou ontdekken. Als hij eenmaal mentaal was voorbereid op een moord, dan moest hij handelen. Deed hij dat niet, dan sloeg zijn hoofd op hol.

Mogelijkheden, scenario's, gevolgen. Het leidde af en hij kon zich niet veroorloven te worden afgeleid. In zijn werk moest je scherp zijn, elke dag. *Nu meer dan ooit.*

Hij greep het stalen handvat in de betonnen vloer. De plaat gleed stil opzij op goed geoliede lagers, waardoor een put zichtbaar werd waarin hij zich in de loop der jaren had ontdaan van tientallen lichamen. Hoeren. Verslaafden. Vuilnis dat niemand zou missen. *De wereld is beter af zonder hen.* Tientallen slachtoffers en de politie had nooit ook maar een greintje verdenking gekoesterd.

Hij snoof minachtend. 'Helden van de moderne tijd,' mompelde hij, het oppervlakkige, bedroevend slecht geschreven artikel citerend waarvan elke rechercheur beweerde dat het hem in verlegenheid bracht, maar hij wist wel beter. Ze waren er stiekem maar wat trots op en ze waren verrukt dat ze zo in de achting van het publiek waren gestegen.

Het waren gewoon misdadigers met een groot pistool en weinig hersens. Gemakkelijk te manipuleren. Hij kon het weten. Hij manipuleerde hen al jaren. Ze hadden het alleen niet in de gaten.

Daar zou binnenkort verandering in komen. Hij zou hen te pakken nemen, hen vernederen. Iedereen laten zien wat ze werkelijk voorstelden. De opzet van zijn plan was heel eenvoudig. Hij zou gewoon doen wat hij al jaren deed: pal onder hun neus vrouwen vermoorden. Hij keek in de put. *Maar niet op deze manier.* Niet stille-

tjes. Niet discreet. *En niet het uitschot van de maatschappij dat toch door niemand wordt gemist.*

Hij dacht na over de zes vrouwen die hij had uitgekozen. Vrijgezelle vrouwen die alleen woonden, maar wel familie en vrienden hadden die zouden treuren om hun verlies en zouden worden geciteerd door de meelevende pers, die al snel het geduld met de geliefde Hat Squad zou verliezen.

En daar was het hem allemaal om te doen. De zes die hij had gekozen zouden de aandacht van het publiek vasthouden en woede opwekken zoals bij een miserabele prostituee die onder de luizen zat nooit het geval zou zijn.

Natuurlijk ontging hem de ironie van zijn keuzes niet. Zijn zestal had nooit getippeld of een shot genomen, maar ze waren net zo goed hoeren en junks. Ze beoefenden hun vak en voedden hun verslaving gewoon op minder traditionele manieren. *Het waren per slot van rekening vrouwen.*

Hij had zijn manier van werken ook in andere opzichten moeten veranderen. Ze niet hiernaartoe brengen, waar hij de verwerking bijna tot een wetenschap had verheven. In plaats daarvan had hij hen in hun woning achtergelaten en door hem gekozen aanwijzingen achtergelaten. Hij raakte hen niet aan, kon het niet riskeren om zijn handen om hun nek te leggen. Hij had terecht aangenomen dat het verlies van contact afbreuk zou doen aan de ervaring.

En hij moest zich inhouden. Hij kon niet op hen klaarkomen. Elke moordenaar die DNA achterliet was een dwaas. De spanning van het moorden zonder fysieke ontlading was een beetje lastiger geweest dan hij had gedacht, maar dit hoertje had daar de scherpe kantjes vanaf gehaald.

Het zou het allemaal waard zijn. De koppen zouden schreeuwen: SERIEMOORDENAAR KAN ZIJN GANG GAAN EN POLITIE STAAT VOOR RAADSEL. *Zo waar.* De mensen zouden jammeren: een seriemoordenaar in hun midden. *O hemeltje.* Als ze eens wisten dat hij al jaren in hun midden moordde. *O hemeltje.*

Hoeveel slachtoffers zou het vergen voor ze het in de gaten kregen? Martha was de derde van zijn zestal. Maar ze hadden Martha nog niet gevonden en hij begon ongeduldig te worden. Gelukkig was hij gedisciplineerd genoeg om zich aan zijn plan te houden en kon hij zijn

toevlucht nemen tot de beproefde methode om de spanning weg te nemen.

Hij sleepte het lichaam van het hoertje naar de put en gooide haar erin. Hij smeed haar kleren achter haar aan, behalve haar schoenen. Die zou hij bewaren, zoals hij al tientallen keren eerder had gedaan.

Hij trok de overall aan van de man die hij twintig jaar eerder had aangenomen om de put te graven. Die met een kogel in zijn hoofd de eerste gebruiker was geworden. Hij schepte kalk uit een stalen vat in de put tot het lichaam helemaal bedekt was.

Ongebluste kalk bevorderde het ontbindingsproces zonder veel ge-doe en stank, maar je moest wel voorzichtig zijn. Het was een venijnig goedje en reageerde sterk op vocht. Hij zorgde er met behulp van vochtabsorberend spul voor dat zijn kelder droog was en dat had als bijkomend voordeel dat zijn schoenen behouden bleven.

De pumps die hij bijna dertig jaar geleden van de voeten van zijn eerste slachtoffer had genomen waren in bijna net zo'n goede staat als de schoenen die hij de afgelopen drie weken van zijn slachtoffers had gepakt.

Hij maakte de begrafenis van het hoertje af door zand over de kalk te scheppen en trok aan het handvat van de plaat om de put te bedekken. Net zoals hij al tientallen keren eerder had gedaan.

Maar hoewel deze moord aan zijn doel had beantwoord, viel hij in het niet bij de triomf die hij zou voelen wanneer eenmaal tot de politie doordrong dat ze te maken hadden met een heuse seriemoordenaar.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)

Schreeuw voor mij (2009)

Moord voor mij (2010)

De mond gesnoerd (2012)

Van mij alleen (2013)

In vertrouwen (2014)

Heb je me gemist? (2014)

Wreed weerzien (2014)

Over de schreef (2015)

Op de hielen (2015)

Niemand zeggen (2016)

In de val (2016)

In het donker (2017)

In het vizier (2017)

Op het spel (2018)

Niets te vrezen (2018)

Het kwaad in jou (2019)

Nergens veilig (2019)

De duistere kant (2020)

Eerste druk mei 2011

Zesde druk, vierde in deze uitvoering, maart 2020

© 2009 Karen Rose

© 2011, 2013, 2020 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Deze uitgave is tot stand gekomen na overeenkomst met Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.

Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing

Oorspronkelijke titel: *I Can See You*

Uit het Engels vertaald door: Hans Verbeek

Omslag: Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagfoto: © Ashley Lebedev / Trevillion Images

Vormgeving binnenwerk: Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 7108 6

ISBN e-book 978 90 261 3398 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.